UZNESENIE SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)
z 22. júla 2005 *

Vo veci T-376/04,

Polyelectrolyte Producers Group, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: K. Van Maldegem a C. Mereu, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Hix a B. Hoff-Nielsen, splnomocnení zástupcovia,

a

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: J. Forman a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaným,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorej predmetom je zrušenie aktov žalovaných, ktoré Nórskemu kráľovstvu povoľujú uplatňovať prísnejšie koncentračné limity akrylamidu, ako sú limity, ktoré sa uplatňujú v Európskom spoločenstve a ktoré sú uvedené v rozhodnutí Spoločného výboru EHP č. 59/2004 z 26. apríla 2004, ktorým sa mení a dopĺňa príloha II (technické smernice, normy, testovanie a certifikácia) k Dohode o EHP (Ú. v. EÚ L 277, s. 30; Mim. vyd. 11/009, s. 102), ako aj zrušenie stanoviska Spoločenstva k tomuto rozhodnutiu,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora),

v zložení: predseda komory J. Pirrung, sudcovia N. J. Forwood a S. Papasavvas,

tajomník: H. Jung,

vyhlásil toto

Uznesenie

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

1 Smernica Rady 67/548/EHS z 27. júna 1967 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa klasifikácie, balenia a označovania nebezpečných látok (Ú. v. ES 196, s. 1; Mim. vyd. 13/001, s. 27), ktorá bola po

siedmykrát zmenená a doplnená smernicou Rady 92/32/EHS z 30. apríla 1992 (Ú. v. ES L 154, s. 1; Mim. vyd. 13/011, s. 155), stanovuje pravidlá týkajúce sa uvádzania na trh určitých „látok", definovaných ako „chemické prvky a ich zlúčeniny v prírodnom stave alebo získané akýmkoľvek výrobným procesom vrátane akýchkoľvek prísad potrebných na zachovanie stálosti výrobkov, s vylúčením však všetkých rozpúšťadiel, ktoré môžu byť oddelené bez ovplyvnenia stálosti látky alebo zmeny jej zloženia".

2 Smernica 67/548 bola od svojho prijatia niekoľkokrát zmenená a doplnená, pričom poslednýkrát bola zmenená a doplnená smernicou Komisie 2004/73/ES z 29. apríla 2004, ktorou sa smernica Rady 67/548/EHS prispôsobuje technickému pokroku po dvadsiaty deviatykrát (Ú. v. ES L 152, s. 1; Mim. vyd. 13/034, s. 448). Článok 4 smernice 67/548 v znení zmien a doplnení stanovuje, že látky sa klasifikujú na základe ich prirodzených vlastností podľa kategórií stanovených v článku 2 ods. 2. Príloha I smernice 67/548 obsahuje zoznam nebezpečných látok spolu s podrobnými údajmi o klasifikácii a označovaní každej látky. Akrylamid bol v prílohe I tejto smernice kvalifikovaný ako karcinogénna látka kategórie 2, mutagénna látka kategórie 2 a jedovatá látka, pričom nebol stanovený žiadny koncentračný limit.

3 Chemické prípravky, ktoré sú definované ako zlúčeniny chemických látok, sú upravené smernicou Európskeho parlamentu a Rady 1999/45/ES z 31. mája 1999 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o klasifikácii, balení a označovaní nebezpečných prípravkov (Ú. v. EÚ L 200, s. 1; Mim. vyd. 13/024, s. 109). Táto smernica nahrádza smernicu Rady 88/379/EHS zo 7. júna 1988 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o klasifikácii, balení a označovaní nebezpečných prípravkov [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 187, s. 14). Príloha II časť A bod 7.1 smernice 1999/45 stanovuje pre karcinogénne látky kategórie 2 koncentračný limit 0,1 %.

4 Zo smernice 67/548 v znení zmien a doplnení vyplýva, že akrylamid bol považovaný za karcinogénnu látku kategórie 2 spôsobujúcu mierne obavy, pokiaľ ide o jej nebezpečnosť, pričom nie je potrebné stanoviť osobitné hodnoty koncentračných limitov.

Ustanovenia Dohody o Európskom hospodárskom priestore

5 Dohoda o Európskom hospodárskom priestore (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3, ďalej len „Dohoda o EHP"), ktorú 2. mája 1992 podpísali členské štáty Európskeho spoločenstva a členské štáty Európskeho združenia voľného obchodu (EZVO), stanovuje možnosť odchýlok od ustanovení smerníc 67/548 a 88/379. V kapitole XV bode 1 prílohy II Dohody o EHP sa totiž uvádza, že zmluvné strany „súhlasia so zámerom, že ustanovenia aktov spoločenstva o nebezpečných látkach a prípravkoch by sa mali uplatňovať od 1. januára 1995", a že „na základe spolupráce, ktorá sa má začať od podpisu tejto dohody kvôli vyriešeniu zostávajúcich problémov, sa situácia podrobí preskúmaniu". Podľa toho istého ustanovenia „ak štát EZVO dospeje k záveru, že bude potrebovať odchýlku od aktov spoločenstva týkajúcich sa klasifikácie a označovania, nebudú sa tieto akty na daný štát vzťahovať, pokiaľ sa Spoločný výbor EHP nedohodne na inom riešení".

6 Spoločný výbor EHP (ďalej len „spoločný výbor") je orgánom zriadeným v rámci Dohody o EHP a pozostáva zo zástupcov zmluvných strán a v zmysle článku 92 ods. 1 Dohody o EHP zabezpečuje účinné vykonávanie a fungovanie tejto dohody.

7 V zmysle článku 93 ods. 2 Dohody o EHP sú rozhodnutia spoločného výboru na jednej strane prijímané dohodou medzi Spoločenstvom a na druhej strane štátmi EZVO, ktoré sa vyslovujú k veci spoločne. Stanovisko Spoločenstva sa prijíma v súlade s nariadením Rady (ES) č. 2894/94 z 28. novembra 1994 o niektorých vykonávacích opatreniach Dohody o EHP [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 305, s. 6).

8 Článok 1 ods. 2 tohto nariadenia stanovuje, že stanovisko Spoločenstva k rozhodnutiam spoločného výboru, ktorými sa uplatňovanie právneho aktu

Spoločenstva rozširuje na EHP, prijíma, v prípade potreby s technickými úpravami, Komisia. V súlade s článkom 1 ods. 3 nariadenia č. 2894/94, pokiaľ ide o ostatné rozhodnutia spoločného výboru, stanovisko Spoločenstva prijíma Rada na návrh Komisie, za nasledujúcich podmienok:

„a) pri prijímaní stanoviska Spoločenstva k rozhodnutiam spoločného výboru..., ktorými sa uplatňovanie právneho aktu Spoločenstva rozširuje na EHP, pričom sa zavedú zmeny, ktoré presahujú rámec technických úprav, Rada rozhodne na základe väčšiny stanovenej v ustanovení, ktoré je právnym základom uvedeného aktu,

b) pri prijímaní stanoviska Spoločenstva k iným rozhodnutiam spoločného výboru..., ako sú rozhodnutia, ktoré sa týkajú rozšírenia uplatňovania právneho aktu Spoločenstva na EHP, Rada rozhodne:

— jednoduchou väčšinou, ak sa navrhované rozhodnutie spoločného výboru... týka jeho rokovacieho poriadku alebo procedurálnej otázky,

— kvalifikovanou väčšinou, ak sa navrhované rozhodnutie spoločného výboru týka oblasti, pre ktorú sa táto väčšina vyžaduje na prijatie vnútorných pravidiel,

— jednohlasne v ostatných prípadoch." [*neoficiálny preklad*]

9 Z článku 104 Dohody o EHP vyplýva, že rozhodnutia prijaté spoločným výborom EHP sú, pokiaľ ustanovenia uvedených rozhodnutí nestanovujú inak, záväzné pre zmluvné strany, ktoré prijmú nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie ich výkonu a uplatňovania.

10 Na základe spoločného vyhlásenia spoločného výboru z roku 1995 k prílohe II kapitole XV Dohody o EHP, týkajúcej sa pozmeňujúcich ustanovení v oblasti nebezpečných látok [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 6, 1996, s. 7), získalo Nórske kráľovstvo výnimku zo smernice 67/548. Z prílohy II spoločného vyhlásenia z roku 1995 totiž vyplýva, že Nórske kráľovstvo môže jednak požadovať používanie odlišnej klasifikácie, označovania a/alebo osobitných koncentračných limitov pre látky uvedené v bode 1 písm. a) bodu i) a takisto že kritériá klasifikácie a označovania karcinogénnych látok, uvedené v bode 4.2.1 prílohy VI k smernici 67/548, sa nevzťahujú na Nórske kráľovstvo, ktoré môže pri klasifikácii používať odlišné kritériá. Akrylamid nepatrí medzi látky, na ktoré sa vzťahuje výnimka zo smernice 67/548 udelená Nórskemu kráľovstvu.

11 Spoločné vyhlásenie prijaté na šesťdesiatom druhom zasadnutí spoločného výboru 26. marca 1999 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES C 185, s. 6) nahradilo spoločné vyhlásenie z roku 1995. Zoznam látok uvedených v bode 1 písm. a) bode ii) prílohy II spoločného vyhlásenia z roku 1995 bol zmenený, akrylamid však nebol začlenený do zoznamu látok, pre ktoré môže Nórske kráľovstvo stanoviť odlišné koncentračné limity, ako sú limity, ktoré stanovuje právna úprava Spoločenstva. Keďže spoločné vyhlásenie z roku 1999 povolilo Nórskemu kráľovstvu prijať odlišné ustanovenia, pokiaľ ide o prímesi, došlo k rozšíreniu pôsobnosti odchýlky stanovenej v spoločnom vyhlásení z roku 1995 a takisto sa tomuto štátu umožnilo stanoviť pre akrylamid nižšie koncentračné limity ako pre prímesi. Vzhľadom na to mohlo Nórske kráľovstvo klasifikovať polyakrylamid ako karcinogénnu látku, ak by bola koncentrácia akrylamidu rovnaká alebo vyššia ako koncentračné limity stanovené v nórskej právnej úprave, teda v danom prípade 0,01 % hmotnosti.

Okolnosti predchádzajúce sporu

12 Dňa 24. februára 2004 Komisia predložila Rade návrh na prijatie návrhu rozhodnutia spoločného výboru, ktorým sa mení a dopĺňa príloha II k Dohode o EHP. Rada vyjadrila svoj súhlas s týmto návrhom 1. apríla 2004. Tento návrh spoločného stanoviska mení a dopĺňa text týkajúci sa smernice 67/548 uvedený v kapitole XV prílohy II k Dohode o EHP. Konečné stanovisko Spoločenstva bolo spoločnému výboru predložené 23. apríla 2004. Spoločný výbor prijal 26. apríla 2004 rozhodnutie č. 59/2004, ktorým sa mení a dopĺňa príloha II (technické smernice, normy, testovanie a certifikácia) k Dohode o EHP (Ú. v. EÚ L 277, s. 30; Mim. vyd. 11/009, s. 102).

13 Toto rozhodnutie uvádza výslovnú výnimku z článku 30 smernice 67/548, pokiaľ ide o požiadavky vo vzťahu ku klasifikácii, označovaniu a/alebo osobitným koncentračným limitom akrylamidu. Príloha I bod 1.2 písm. d) bod i) rozhodnutia stanovuje:

„Tieto ustanovenia sa nevzťahujú na Nórsko:

i) článok 30 v súčinnosti s článkom 4 a článkom 5, v súvislosti s požiadavkami na klasifikáciu, označenie a/alebo špecifické koncentračné limity pre látky alebo skupiny látok uvedených v prílohe I k smernici... Nórsko môže požadovať použitie odlišnej klasifikácie, označenia a/alebo špecifických koncentračných limitov pre tieto látky...“

14 Akrylamid patrí medzi látky, v prípade ktorých sa Nórsko môže odchýliť od uvedených ustanovení.

Konanie a návrhy účastníkov konania

15 Žalobca, ktorý je európskym zoskupením hospodárskych záujmov zastupujúcim výrobcov syntetických koagulantov a flokulantov, ktorých hlavnou zložkou je polyakrylamid, polymér na báze akrylamidu, návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2004 podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

16 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. novembra 2004 a 13. decembra 2004 Komisia a Rada vzniesli voči žalobe námietku neprípustnosti na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

17 Podaním podaným do kancelárie Súdneho dvora 11. januára 2005 podalo Nórske kráľovstvo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Komisie a Rady.

18 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil akty žalovaných, ktoré Nórskemu kráľovstvu povoľujú uplatňovať prísnejšie koncentračné limity akrylamidu, ako sú limity, ktoré sa uplatňujú v Európskom spoločenstve a ktoré sú uvedené v rozhodnutí Spoločného výboru EHP č. 59/2004, a zrušil stanovisko Spoločenstva k tomuto rozhodnutiu,

— vyhlásil, že spoločné vyhlásenie spoločného výboru z 26. marca 1999 je nezákonné a neuplatniteľné na žalobcu,

— zaviazal žalované na náhradu predbežnej sumy vo výške jedného eura ako náhrady vzniknutej škody.

19 Komisia a Rada navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil žalobu za neprípustnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

O prípustnosti návrhu na zrušenie

Tvrdenia účastníkov konania

20 Komisia a Rada sa domnievajú, že jednak žaloba nesmeruje proti napadnuteľným aktom v zmysle článku 230 ods. 1 ES a takisto že ani žalobca a ani jeho členské spoločnosti nie sú príslušným opatrením priamo a osobne dotknutí. Okrem toho je žaloba premlčaná.

21 Ako odpoveď na žalobcovo tvrdenie, že v prípade, ak bude táto žaloba vyhlásená za neprípustnú, nebude mať k dispozícii žiadny právny prostriedok nápravy, Komisia a Rada uvádzajú, že Súd prvého stupňa vykonáva svoju pôsobnosť v rámci preskúmania zákonnosti aktov Spoločenstva, ak nie sú splnené podmienky stanovené v článku 230 štvrtom odseku ES (rozsudok Súdneho dvora z 1. apríla 2004, Komisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Zb. s. I-3425).

22 Žalobca sa domnieva, že Súd prvého stupňa je v zmysle článku 230 ES príslušný na rozhodovanie o zákonnosti stanoviska Spoločenstva, ktoré bolo prijaté k očakávanému rozhodnutiu spoločného výboru.

23 Žalobca totiž zdôrazňuje, že stanovisko Spoločenstva, ktoré navrhla Komisia a následne prijala Rada a ktoré vyplýva z rozhodnutia č. 59/2004, má vo vzťahu k členským štátom konečné právne účinky. Žalobca na podporu svojej argumentácie uvádza rozsudok Súdneho dvora z 9. augusta 1994, Francúzsko/Komisia (C-327/91, Zb. s. I-3641), v ktorom sa rozhodlo, že akt, ktorým mala Komisia v úmysle uzavrieť medzinárodnú dohodu, môže byť predmetom žaloby o neplatnosť, keďže výkon právomocí prenesených na inštitúcie Spoločenstva v medzinárodnej oblasti nemôže byť vylúčený zo súdnemu preskúmania zákonnosti uvedeného v článku 230 ES. V tejto súvislosti žalobca pripomína, že Súdny dvor EZVO pripustil, že rozhodnutie spoločného výboru je možné prirovnávať k medzinárodnej dohode v zjednodušenej forme (rozsudok Súdneho dvora EZVO z 9. októbra 2002, CIBA Speciality Chemicals Water Treatment Ltd/Nórsko, E-6/01, Report of EFTA Court, s. 281).

24 Žalobca okrem toho uvádza, že Súdny dvor sa vyhlásil za príslušný na rozhodovanie o prejudiciálnej otázke týkajúcej sa výkladu Dohody o EHP (rozsudok Súdneho dvora z 15. júna 1999, Andersson a Wåkerås-Andersson, C-321/97, Zb. s. I-3551). Žalobca takisto zdôrazňuje, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 20. septembra 1990, Sevince (C-192/89, Zb. s. I-3461) uznal, že je príslušný na rozhodovanie

o prejudiciálnej otázke nielen pokiaľ ide o medzinárodné dohody uzavreté Spoločenstvom, ale takisto pokiaľ ide o rozhodnutia prijaté orgánom zriadeným dohodou a povereným jej vykonaním.

25 Žalobca zdôrazňuje, že má spôsobilosť a právnu subjektivitu na podanie žaloby na Súd prvého stupňa. Domnieva sa totiž, že ako európske záujmové hospodárske združenie usadené v Belgicku má právnu subjektivitu a vzhľadom na to má spôsobilosť byť účastníkom konania. Okrem toho sú jeho členské spoločnosti aktívne legitimované, a teda sú oprávnené na podanie žaloby o neplatnosť. Vzhľadom na to sa žalobca domnieva, že je oprávnený na podanie žaloby o neplatnosť v zmysle článku 230 štvrtého odseku ES, pretože zastupuje svoje členské spoločnosti, ktoré samotné sú na podanie takejto žaloby oprávnené (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. júla 1995, AITEC a i./Komisia, T-447/93 až T-449/93, Zb. s. II-1971).

26 Žalobca okrem iného uvádza, že nemá k dispozícii žiadny iný prostriedok právnej nápravy, to znamená, že nemôže podať žalobu na vnútroštátny súd Európskej únie, keďže takýto súd nie je príslušný na rozhodovanie o opatreniach, ktoré prijal členský štát EZVO. Žalobca okrem toho pripomína, že nemôže podať žalobu proti rozhodnutiu spoločného výboru na nórsky súd s tým úmyslom, aby bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, keďže takúto možnosť majú iba vnútroštátne súdy Európskej únie. Navyše aj v prípade, že by príslušný nórsky súd požiadal o poradné stanovisko k tejto otázke Súdny dvor EZVO, tento súd nie je príslušný na rozhodovanie o právomoci Spoločenstva zúčastňovať sa na rozhodnutí spoločného výboru.

27 Žalobca napokon uvádza, že neprípustnosť jeho žaloby by bola v rozpore s jeho základným právom na účinnú súdnu ochranu, ktoré vyplýva zo spoločnej ústavnej tradície členských štátov a je okrem toho právom stanoveným v článkoch 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj v článku 47 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

28 V zmysle článku 114 ods. 1 rokovacieho poriadku, ak niektorý účastník konania o to požiada, Súd prvého stupňa môže rozhodnúť o neprípustnosti pred prejednaním veci samej. V súlade s odsekom 3 toho istého článku sa námietka neprípustnosti ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania, ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak. Súd prvého stupňa usudzuje, že sa s touto vecou dostatočne oboznámil na základe spisového materiálu a nie je potrebné otvoriť ústnu časť konania.

29 Súd prvého stupňa uvádza, že v rámci tohto sporu žalobca napáda tri akty, teda návrh stanoviska Spoločenstva, ktorý vypracovala Komisia, rozhodnutie Rady o prijatí uvedeného stanoviska, ako aj rozhodnutie spoločného výboru, hoci vo vzťahu k tomuto poslednému uvedenému rozhodnutiu sú písomné podania žalobcu nejasné, pokiaľ ide o jeho skutočnú vôľu toto posledné uvedené rozhodnutie spochybniť.

30 Súd prvého stupňa má tie právomoci, ktoré sú uvedené v článku 225 ES a článku 140a AE a ktoré sú upresnené v článku 51 Štatútu Súdneho dvora. V zmysle týchto ustanovení má Súdny dvor výlučnú právomoc rozhodovať o žalobách podaných na základe článku 230 ES alebo článku 146 AE proti inštitúciám a orgánom Spoločenstva, vytvorených Zmluvami alebo aktmi prijatými na ich vykonanie.

31 Súd prvého stupňa teda nie je príslušný na rozhodovanie o rozhodnutí spoločného výboru, keďže tento výbor nie je inštitúciou ani orgánom Spoločenstva.

32 Pokiaľ ide o prijatie stanoviska Spoločenstva, o ktoré ide v danom prípade, Súd prvého stupňa tvrdí, že jeho prijatie závisí jednak od návrhu stanoviska Spoločenstva, ktoré predložila Komisia Rade, a takisto od jeho prijatia Radou.

33 Po prvé, pokiaľ ide o návrh stanoviska Spoločenstva, ktoré vyhotovila Komisia, z ustálenej judikatúry vyplýva, že predbežné opatrenia alebo opatrenia výlučne prípravnej povahy nemôžu byť predmetom žaloby o neplatnosť (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 15. mája 1997, Berthu/Komisia, T-175/96, Zb. s. II-811, body 19 a 20).

34 V danom prípade Rada prijala stanovisko Spoločenstva k rozhodnutiu spoločného výboru v súlade s článkom 1 ods. 3 nariadenia č. 2894/94, a to na návrh Komisie. Toto posledné uvedené stanovisko je prípravným aktom, ktorý nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť.

35 Po druhé, pokiaľ ide o rozhodnutie Rady smerujúce k prijatiu stanoviska Spoločenstva, je potrebné skonštatovať, že rozhodnutie spoločného výboru nie je možné prirovnávať k medzinárodnej dohode chápanej v zmysle už citovaného rozsudku Francúzsko/Komisia, pretože v danom prípade išlo o rozhodnutie Komisie uzavrieť medzinárodnú dohodu s vládou Spojených štátov amerických, a teda okolnosti, o ktoré išlo v tomto rozsudku, sa značne odlišujú od okolností, o ktoré ide v tomto spore.

36 V každom prípade sa Súd prvého stupňa domnieva, že nie je potrebné rozhodnúť o otázke týkajúcej sa právneho posúdenia rozhodnutia spoločného výboru, keďže je zrejmé, že žalobca nemôže byť rozhodnutím Rady priamo a osobne dotknutý, a teda nie je v danom prípade aktívne legitimovaný.

37 Podľa článku 230 štvrtého odseku ES môže totiž každá fyzická alebo právnická osoba podať žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiam, ktoré sú jej určené, alebo proti rozhodnutiam, ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, hoci sú vydané formou nariadenia alebo rozhodnutia určeného inej osobe (rozsudky Súdneho dvora z 5. mája 1998, Glencore Grain/Komisia, C-403/96 P, Zb. s. I-2405, bod 40, a Súdu prvého stupňa z 25. februára 2003, Strabag Benelux/Rada, T-183/00, Zb. s. II-135, bod 27).

38 Po prvé, pokiaľ ide o otázku, či je žalobca osobne dotknutý, je potrebné uviesť, že združenie založené na presadzovanie kolektívnych záujmov osôb podliehajúcich súdnej právomoci nie je možné považovať za osobne dotknuté (unesenia Súdu prvého stupňa z 11. júla 2000, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France a i./Rada, T-268/99, Zb. s. II-2893, bod 44, a z 2. apríla 2004, Gonnelli a AIFO/Komisia, T-231/02, Zb. s. II-1051, bod 48). Toto riešenie platí aj v prípade európskeho zoskupenia hospodárskych záujmov, ktoré bolo ako žalobca založené na účely zastupovania a obrany záujmov určitej kategórie podnikov a ktoré má v dôsledku toho analogickú úlohu, ako je úloha uvedeného združenia.

39 V danom prípade žalobca nepreukázal, že jeho členské spoločnosti sú rozhodnutím Rady zasiahnuté z dôvodu určitých vlastností, ktoré sú vlastné len im, alebo z dôvodu skutkových okolností, ktoré ich charakterizujú vo vzťahu ku všetkým ostatným osobám (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197). Toto rozhodnutie totiž má na tieto členské spoločnosti dosah iba v rozsahu, v akom vyrábajú výrobky obsahujúce polyakrylamid, pričom však sú týmto rozhodnutím dotknuté rovnako ako ostatní výrobcovia takýchto výrobkov. Rozhodnutie Rady sa ich však dotýka iba z dôvodu skutkových okolností, a nie z dôvodu vlastností, ktoré sú pre ne osobitné alebo im vlastné.

40 Ak platí, že existencia takej osobitnej okolnosti, akou je úloha združenia v rámci konania vedúceho k prijatiu aktu v zmysle článku 230 ES, môže odôvodňovať prípustnosť žaloby podanej združením, ktorého členovia nie sú uvedeným aktom priamo a osobne dotknutí, najmä ak je týmto aktom dotknuté jeho postavenie vyjednávača, nie je tomu tak v prípade, ak sa žalujúce združenie úlohy vyjednávača nezhostí a ak mu príslušná právna úprava nepriznáva žiadne právo procesnej povahy (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 8. júla 1999, Area Cova a i./Rada a Komisia, T-12/96, Zb. s. II-2301, bod 73).

41 Je však potrebné jednak uviesť, že žiadne ustanovenie žalobcovi nepriznáva procesné práva a takisto že pri príprave sporného rozhodnutia Rady žalobca nezohrával žiadnu úlohu, pričom je okrem iného zrejmé, že nepreukázal, že jeho úloha vyjednávača ako európskeho záujmového hospodárskeho združenia bola týmto rozhodnutím dotknutá.

42 Žalobca preto nie je rozhodnutím Rady osobne dotknutý.

43 Po druhé, pokiaľ ide o otázku, či je žalobca sporným rozhodnutím priamo dotknutý, z ustálenej judikatúry vyplýva, že na to, aby bola osoba aktom Spoločenstva priamo a osobne dotknutá, musí toto rozhodnutie priamo ovplyvňovať právne postavenie tejto osoby a jeho vykonanie musí byť automatické a vyplývať zo samotnej právnej úpravy Spoločenstva bez uplatnenia iných vykonávacích pravidiel (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júla 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe/Komisia, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Zb. s. II-1975, bod 96 a tam citovanú judikatúru). Vzhľadom na to žalobca nie je osobne dotknutý v zmysle článku 230 ES, pretože je dotknutý opatreniami prijatými členským štátom na základe právneho predpisu Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 18. januára 1979, Usines de Beaufort a i./Rada, 103/78 až 109/78, Zb. s. 17, body 21 a 22). Ak teda členský štát nedisponuje žiadnou vlastnou voľnou úvahou, priamy vzťah medzi aktom Spoločenstva a žalobcom nie je prerušený (pozri v tomto

zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. januára 1995, Branco/Komisia, T-85/94, Zb. s. II-45, bod 27 a tam citovanú judikatúru). Okrem toho, Súdny dvor už pripustil, že v niektorých prípadoch vykonanie opatrení prijatých na základe aktu Spoločenstva zo strany členského štátu, ak mu uvedený akt ponúka iba možnosť konať v tomto zmysle, nevyhnutne nevedie k prerušeniu priameho vzťahu medzi opatrením Spoločenstva a žalobcom (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1985, Piraiki-Patraiki a i./Komisia, 11/82, Zb. s. 207, body 7 až 9).

44 V danom prípade predstavujú akt prípadne spôsobujúci ujmu žalobcovi nórske opatrenia, teda opatrenia, ktoré nemohli byť prijaté bez rozhodnutia spoločného výboru.

45 V každom prípade je potrebné skonštatovať, že judikatúra uvedená v už citovanom rozsudku Piraiki-Patraiki a i./Komisia sa použije iba na rozhodnutie spoločného výboru, a nie na rozhodnutie Rady. Rada sa totiž nemôže považovať za orgán udeľujúci výnimku, ale iba za jedného z účastníkov, ktorí sa na tomto rozhodnutí podieľajú. Navyše v okamihu prijatia rozhodnutia Rady existovala skutočná právna neistota, pokiaľ ide o prijatie rozhodnutia spoločného výboru, ktoré je vykonávacím aktom nachádzajúcim sa medzi rozhodnutím Rady a nórskymi opatreniami, keďže navrhovaná výnimka mohla byť celkom zamietnutá pri hlasovaní zástupcov zmluvných strán prítomných vo výbore. Okrem toho mali nórske orgány úplnú slobodu pri rozhodovaní, či využijú, resp. nevyužijú možnosť výnimky, ktorú by im uvedené rozhodnutie prípadne ponúklo. V dôsledku toho je priamy vzťah medzi rozhodnutím Rady a nórskymi opatreniami narušený. Vzhľadom na to nie je žalobca rozhodnutím Rady priamo dotknutý.

46 Žalobu o neplatnosť je preto potrebné vyhlásiť za neprípustnú, pričom nie je potrebné, aby Súd prvého stupňa rozhodol o otázke týkajúcej sa prípadného oneskoreného podania žaloby.

O námietke nezákonnosti

Tvrdenia účastníkov konania

47 Komisia a Rada sa domnievajú, že námietka nezákonnosti vznesená vo vzťahu k spoločnému vyhláseniu z roku 1999 je neprípustná, keďže článok 241 ES nie je možné uplatniť na takéto vyhlásenie, a tým je hlavná žaloba neprípustná.

48 Žalobca sa domnieva, že námietka nezákonnosti spoločného vyhlásenia z roku 1999 je prípustná, keďže uvedené vyhlásenie je možné prirovnávať k medzinárodnej dohode v zjednodušenej forme, ktorá vyplýva z aktu inštitúcie Spoločenstva, a teda tvorí integrálnu súčasť európskeho právneho poriadku.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

49 Podľa ustálenej judikatúry možnosť, ktorú ponúka článok 241 ES, odvolávať sa na nezákonnosť opatrenia, ktoré je právnym základom napadnutého aktu, nie je právom podať samostatnú žalobu a môže sa vykonávať iba incidenčne, takže neprípustnosť hlavnej žaloby spôsobuje neprípustnosť námietky nezákonnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 16. júla 1981, Albini/Rada a Komisia, 33/80, Zb. s. 2141, bod 17, a uznesenie Súdneho dvora zo 16. novembra 2000, Schiocchet/Komisia, C-289/99 P, Zb. s. I-10279, body 11 a 25).

50 Vzhľadom na to je námietka nezákonnosti týkajúca sa spoločného vyhlásenia z roku 1999 neprípustná z dôvodu neprípustnosti návrhu na zrušenie.

O prípustnosti návrhu na náhradu škody

Tvrdenia účastníkov konania

51 Komisia zdôrazňuje, že jej konanie nespôsobuje žiadne právne účinky a z tohto dôvodu teda nemohlo žalobcovi spôsobiť škodu. Okrem toho, v rámci žaloby o náhradu škody musí byť škoda vymedzená. V danom prípade však žalobca iba uviedol, že musel znášať dodatočné náklady súvisiace s prispôsobením svojho označovania a že mu vznikli straty, pokiaľ ide o podiely na trhu. Vzhľadom na to žalobca nepreukázal existenciu škody.

52 Rada sa domnieva, že návrh na náhradu škody je neprípustný, pretože v žalobe sa neuvádza žiadna skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné preukázať existenciu protiprávneho konania Rady. Okrem toho neboli preukázané povaha a rozsah škody, a ani príčinná súvislosť medzi konaním Rady a škodou.

53 Žalobca tvrdí, že konanie Komisie a Rady, ktoré viedlo k rozhodnutie spoločného výboru a spoločnému vyhláseniu z roku 1999, je protiprávne. Domnieva sa, že spôsobená škoda je bezprostredná a nezvratná, pretože musel zmeniť označovanie polyakrylamidu predávaného v Nórsku, a teda znášať dodatočné náklady. Keďže výška škody nebola doposiaľ určená a konečná, žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa žalované zaviazal na náhradu predbežnej sumy vo výške jedného eura,

pričom táto čiastka môže byť v priebehu konania zvýšená (rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1975, CNTA/Komisia, 74/74, Zb. s. 533). Okrem toho sa žalobca domnieva, že mu bola spôsobená aj nemajetková ujma, keďže z dôvodu zlej povesti klasifikácie polyakrylamidu obsahujúceho viac ako 0,01 % akrylamidu stratil podiely na trhu. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, žalobca uvádza, že škoda bola spôsobená rozhodnutím spoločného výboru.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

54 Podľa článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku musí návrh obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Žaloba smerujúca k náhrade škody údajne spôsobenej inštitúciou Spoločenstva musí na to, aby boli tieto požiadavky splnené, obsahovať dôkazy, ktoré umožňujú identifikovať konanie, ktoré žalobca inštitúcii vytýka, dôvody, pre ktoré sa domnieva, že existuje príčinná súvislosť medzi konaním inštitúcie a škodou, ktorá mu bola údajne spôsobená, ako aj povahu a rozsah tejto škody (rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. septembra 1996, Asia Motor France a i./Komisia, T-387/94, Zb. s. II-961, body 106 a 107, a zo 6. mája 1997, Guérin automobiles/Komisia, T-195/95, Zb. s. II-679, body 20 a 21). Naopak, akýkoľvek návrh smerujúci k získaniu náhrady škody, ktorému chýba potrebná presnosť, musí byť považovaný za neprípustný (rozsudok Súdneho dvora z 2. decembra 1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt/Rada, 5/71, Zb. s. 975, bod 9, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. júna 2000, Camar a Tico/Komisia a Rada, T-79/96, T-260/97 a T-117/98, Zb. s. II-2193, bod 181).

55 Iste, žalobca môže nevyčísliť výšku sumy, o ktorej sa domnieva, že mu bola spôsobená, musí však jasne uviesť všetky skutočnosti, na základe ktorých je možné posúdiť povahu a rozsah tejto škody, aby mohol žalovaný zabezpečiť svoju obranu. Za týchto podmienok neuvedenie číselných údajov v žalobe neovplyvňuje práva na obhajobu druhého účastníka konania.

56 V danom prípade je potrebné uviesť, že žalobca jasne nedefinoval povahu škody a aj následne sa vyhýbal prípadnému vyčísleniu uvedenej škody. Žalobca sa totiž domnieva, že spôsobená škoda vyplýva jednak z dodatočných nákladov vynaložených na zmenu označovania výrobkov obsahujúcich akrylamid a takisto zo straty podielov na trhu spôsobenou negatívnou publicitou spustenou proti výrobkom predávaným členskými spoločnosťami žalobcu. Pokiaľ ide o údajné straty podielov na trhu, v žalobe nie sú uvedené žiadne údaje týkajúce sa vymedzenia trhu. Okrem toho výška a rozsah škody spôsobenej zmenou označovania nie sú vyjadrené dostatočne. Je totiž potrebné uviesť, že sa neuvádza žiadny číselný údaj, a to ani približným spôsobom, na vyčíslenie uvedenej škody. Navyše sa v žalobe jasne neuvádza, komu z európskeho záujmového hospodárskeho združenia, resp. z členských spoločností bola škoda spôsobená. Žalobca vo svojej argumentácii uvádza iba konštatovanie, ktoré sa nijako neopiera o relevantné dôkazné skutočnosti, ktoré by Súdu prvého stupňa umožnili posúdiť povahu a rozsah uvedenej škody.

57 Návrh na náhradu škody je preto z dôvodu neexistencie jednak jasného vymedzenia povahy škody a jednak jej približného vyčíslenia neprípustný.

O neexistencii právneho prostriedku nápravy

58 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu založené na neexistencii právneho prostriedku nápravy, je potrebné uviesť, že iba opatrenia nórskych orgánov, ktorými sa vykonávajú výnimky týkajúce sa koncentračných limitov pre akrylamid vyplývajúce

z rozhodnutia spoločného výboru, sú spôsobilé spôsobiť žalobcovi a jeho členským spoločnostiam ujmu. Nórskym súdom teda prináleží, aby osobám podliehajúcim súdnej právomoci zabezpečili súdnu ochranu proti týmto opatreniam. Na úrovni Spoločenstva navyše nemôže neexistencia právneho prostriedku nápravy viesť k zmene systému právnych prostriedkov nápravy a konaní stanovených Zmluvou ES (pozri v tomto zmysle rozsudok Komisia/Jégo-Quéré, už citovaný).

O návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania

59 Vzhľadom na tieto okolnosti nie je potrebné, aby Súd prvého stupňa rozhodol o návrhu Nórskeho kráľovstva na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Komisie a Rady.

O trovách

60 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania, ktoré vznikli Komisii a Rade.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

nariadil:

1. **Žaloba sa zamieta ako neprípustná.**

2. **Žalobca znáša svoje vlastné trovy konania, ako aj trovy konania, ktoré vznikli Komisii a Rade.**

V Luxemburgu 22. júla 2005

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

J. Pirrung